

PAPIRU

—Sí, filla, sí. El meu nano és un desagrait. Cinquanta anys que li faig la vida donant-li tots els gustos i ara ni em saluda.

ROYAL CONCERT

Fabelló de Noda

El Rei dels Musie-Halls

Grans ovacions a

ROSARIO FARAON

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

'POMPEYA'

Temple de l'alegria

Telefon 2458

Tots els dies, tarde i nit,

Lucia Campos y Trio Riquelme

Exit colossal de

LOS LIA FRED

CUPLETS

del

"PAPITU"

(TERCERA SERIE)

contenint els cuplets amb la tonada de *Cbulapona*,
Cbulapona; *La Española*; ¡Ay, Nemesio!; *Manolo*,
Manolo; *En el Ingenio*; *Mirame, mirame*; *Mi Mariana*;
Golondrón; *Paso doble Gallito*; *Cbulapa soy*; *La*
marxa d'Eva; *Causas y efectos*; ¡Oh, el bacalao;
Le dernier tango; *La Bella Chica*; *En la Verbena*;
Besar no es pecado; *El último cuplé*; ¡Hay que
ver!; *Te has caído, chaquetón*; *El bueno de Guzmán*;
La Rapaciña; *Vals de Maruxa*; *En Mieres del Ca-*
mino; *La mujer Española*; *Pues no es así*; ¡Viva
el Cbotis! *La hora del té*.

PREU: UN RAL

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe

Ferlandina, 5, tenda.-BARCELONA

Miquel Guerrero

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el flux, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logrà la curació complerta.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

REDACCIO Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIO

ESPANYA, trimestre	Ptes. 2
ESTRANGER, "	" 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen als originals.

Un dels problemes també a resoldre, la no solució del qual ha portat greus conseqüències en el si de moltes famílies, és el problema de la cultura en la dona. Convé o no convé a l'home que la dona sigui instruída? Eh, quina pregunteta. Es porta l'oli la tal pregunta. Es porta l'oli i tot l'amaniment. Convé o no convé? Ecco il problema! That is the question!, que diuen a Vilafranca.

Nosaltres, amb el prestigi i la força que donen deu anys de pràctica amb èxit cada dia creixent, anem a abordar avui aquesta qüestió talment com si fóssim un goç (lo de goç ho diem per l'abordar).

Anem a veure: quan un home es casa, què busca en la seva muller, que li dongui conferencies o que li repassi els mitjons? Què os estimaríeu més, una dona que sapigués aon es el *cabo Espartel* o una altra que no sapigués aon para aquest cabo però que no perdés mai la carta de navegar? Potser em direu que *no sólo de pan vive el hombre*, i os hauré de contestar que, efectivament; però una dona mentres sigui guapa i no s'orini al llit i mentres posada als fogons amb dos minuts os ferri els ous, ja'n teniu prou i de sobres i si demaneu més és que no heu tractat mai dones propies i no sabeu la mena de pa que s'hi dona, que tampoc s'hi dona perquè és un pa que costa molt car i és amarg, més amarg i dur que'l mateix pa de la *emigración*, cèlebre aquí i a l'estranger pels *estragos* que causa.

Déu nos en guard que la dòna sàpigui una mica de geografia! L'un dia perquè a Cardiff hi ha hagut una explosió de *grisú* la trobeu tant destrempada que a l'hora d'anar allit no hi ha *cardiff* possible i acaba per asfixiar-vos amb els gasos. L'altre dia perquè al canal de Suez hi ha hagut un naufragi, també, a l'hora de les confidències quan li vols donar la cèdula et surt amb el quènto de Suez que't destarota, i Suez per aquí, Suez per allà, si t'empenyes en atancar-te a ella, i acabes que *Suez* de mala manera.

Una llevadora, per exemple. A lo millor et vindria bé fer-li un petó i se't retira amb el quènto de que'ls llavis son un vehícol de gèrmens patògens. Si en havent sopat o dinat tens ganes de parlar-li d'un assumpte per a posar li el dit a la llaga i tocar-li la consciència,

també tot seguit refusa amb la serie científica de qu
a l'hora de la digestió és molt dolent rebre impressions
fortes. Això quan no't troba els orins forts i en dedueix que has menjat escarxofa fora de casa i t'arma una bronca que't costa un dineral de porcelana...

I el llenguatge que usen per tot dia les científiques? A lo millor n'abracen una i en lloc de dir-te: «Ai, lladre, què m'has dat!» o bé: «Ai, xato meu!», et surt: «Ai, no m'apreti tant que'l diafragma se m'ensorral!» o bé: «Ai, afluixi, afluixi, que'l *serralo mayor* no'm deixa respirar!...» o també com una de Sant Feliu de Guíxols que era mestra laica i una vegada em va dir: «Sí, ja'l veig, ja, a vostè. Ja sé pla lo que vol. Vostè em busca per la còpula!» que'm va deixar fret i arronsat per una temporada.

Creieu-ho. La dona instruída és un mal bitxo. És un ser perjudicial a la societat recreativa. Un fet més per Malthus aquesta dona que tot el gremi desesperat i terrible de les lletges.

A mi quan me diuen que tal dona o bé tal altra ha llegit molt, si són dones que m'agradin, més m'estimaria que'm pelessin. La dona ha d'ésser burra, ben burra i sobre tot i abans que tot, que no vulgui ésser viva, perquè no hi ha res que faci quedar més en ridícul a una persona que essent burra es cregui llesta. Hi ha cada dona que's figura que és llesta i se'n empassa unes de tan grosses que no passarien per una gattonera. Ave Maria Puríssima!

✻ ✻ ✻

I què en direm dels music-halls, pobrets, que estan passant una crisi espantosa? L'«Eden» ahir va tancar les portes del carrer i en Fernando i el senyor Buxó ensagen un duetto còmic tràgic titolat «Entornem-se'n al llit, que això és la lluna».

— A l'Alcázar, la Rosita Guillot fa les delícies de la concurrència i ens donen el *fuguete* «¡Quién fuera libre!»

Al «Folies» ha plegat la Bracamonte i ha començat un duo d'home i dona que no recordo com se diuen. Fa calor, molta calor.

El ditxo ho diu

Un municipal se presenta en un pis, portant-hi la fulla del padró de les cèdules. El reb un noiet fill de l'estadant.

El nen.—No la deixi pas; com que'l papà està empleat en l'oficina de les cèdules, no'n necessita.

El gura. — Raó de més: s'ha de predicar amb l'exemple!

El nen. — I un bè negrel... Que no ha sentit a dir mai allò de que el sabater es el qui ha d'anar més mal calçat?...

COSES NOVES I SABROSES

El «cuento» del lloro

I

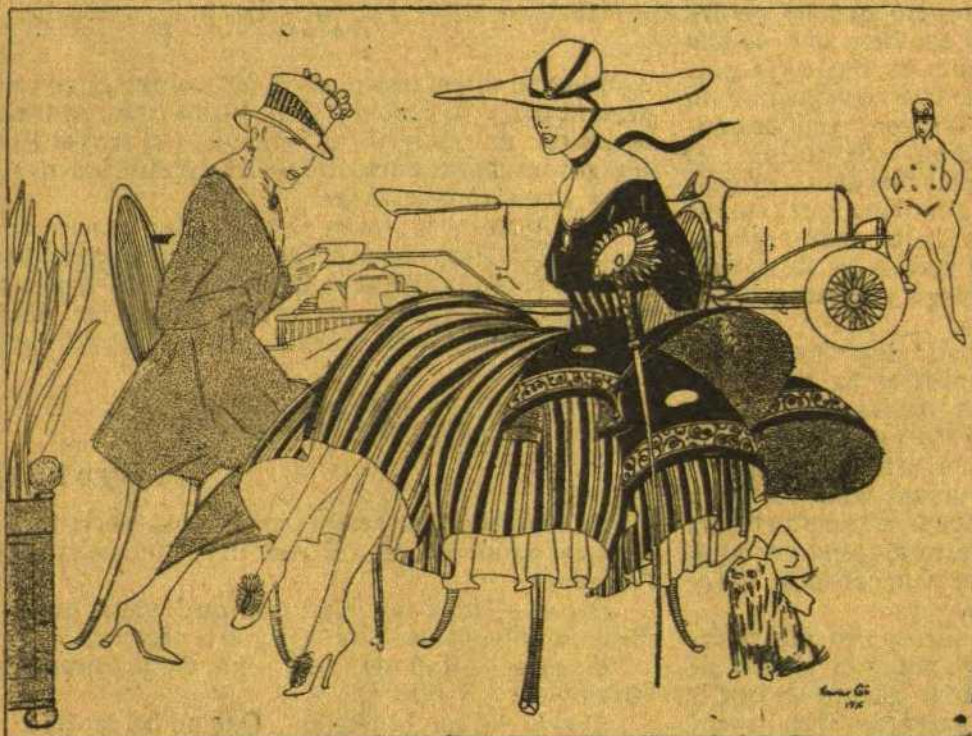
Mossèn Piu Llarg era un capellà més bo que pa sucut amb confitura. Edat, cap als cinquantacinc o sigui mig camí cap als seixanta, que és l'estació abans del reuma, la gota, la bronquitis i altres gangues dels qui comencen les interviews amb sant Pere. Mossèn Piu, home ordenat, canònica i particularment, vivia amb modestia, amb una majordoma i amb un lloro de Puerto Rico, regal, la bestia i no la majordoma, d'una feligresa, que l'havia portat amb gavia d'un cafetal de l'illa i que en agraïment al pare d'ànimes per haver-la absolt amb tacte, prudència, amabilitat i desinterès, li va regalar un dissabte de Glòria, aquella portentosa bestiola, de plomatge virolat com meuca de preu i xerraire com diputat que vol quedar bé amb el districte. Per altra banda, l'americana feligresa tenia desitjos de treure's el lloro de sobre i va pensar: a qui el regalo?... Ah, sí! A mossèn Piu Llarg. Doncs, plam!, ja'l té.

I ve-t'aquí com mossèn Piu era propietari d'aquell bé de Déu de plomes amb fonògraf a la gargamella, que des del matí al capvespre no deixava d'empipar als veïns amb el

*Lorito real,
jsaca la pala
que te daré un real!*

II

Hem dit que tot el veïnat estava cúit i recúit amb la cantarella del lloro de mossèn Llarg i hem afirmat

—A mi dona'm una Girona, una Tarragona...
—Doncs a mi dona'm una Berga.

a les fosques i sense coneixement de causa. Mentida puça. Si bé és veritat que veïns i veïnes estaven desesperats amb les cavatines del llorito, entre el veïnat hi havia un ésser que es dallà per la bestiola. Aquest era un empleat jubilat, amb bon passament. Aquell home—Jaume Peludes Canyelles,—des del primer dia que va escoltar el lloro no va tenir moment seu. Aquell cant amb vistes a l'enrogallament el convertia en un feliç mortal. Rès el feia més feliç que contemplar al lloro. I l'idea solament de posseir-lo, el feia delirar. El lloro, seül... Escoltar a totes hores *Lorito real!*... Oh! I després parlen els gaudidors mundans dels casinos d'estiu, de les fortes emocions del set i mig, de les noies de càla Brígida i fins dels concerts a l'aire lliure de la Banda Municipal... Pobrets!... Què saben ells, lo que és poesia i cantarella segudal...

III.

Don Jaume Peludes Canyelles, no poguent resistir més, se va disposar a demanar, baix bon preu de venda, a mossèn Piu Llarg, el lloro dels seus desitjos.

En Peludes va visitar al capellà i li va exposar el seu propòsit. Mossèn Piu va negar-s'hi amb molt bones maneres i amb més bones formes que una casada amb dos filles; però, la veritat sigui dita, s'hi va negar.

Aquella nit, en Jaume Peludes no va dormir. I com que no va poguer aclucar l'ull, va tornar l'endemà a parlar a mossèn Piu.

Resultat, tot inútil. Va doblar el preu, en Peludes; el capellà atrinxerat en la seva i disposat a no cedir.

El senyor Jaume delirava, li venia febre, plorava, enrogia de rabia, llegia el *Blanco y Negro* per distreure's. Rès, el capellà més fort que mai. I passaren mesos i mesos.

Que mossèn Piu passava pel carrer? En Peludes l'aturava i amb veu ploranera implorava:—Vengui'm el lloro, mossèn Piu!...—Altra negativa i avall. Que'l capellà se disposava a pendre cafè i a llegir els morts de la guerra i els de cobro de «La Vanguardia»? *Ninc, ninc!* En Peludes, que entrava.

—Home, vostè per aquí

—Per l'amor de Déu, mossèn Piu, vengui'm el llorol...

—Inútil.

I des d'aquell dia que don Jaume va sentir la bestiola, la persecució del pobre mossèn Piu va ésser continua, persistent i empipadora.

Tant «vengui'm el llorol... Per què no'm ven el llorol?», va decidir al capellà a canviar a la quieta i sense que en Peludes se'n pogués enterar, de domicili. No enterar-se'n en Peludes? Sí, sí... Quan mossèn Piu se creia el més feliç dels mortals vivint en un tercer

pis del carrer dels Angels, un matí s'adona de que en el pis del cantó, que també era per llogar, pugen mobles i cistells.

—Quí serà? Quina mena de vel tindrem? Treu el nas al balcó i... horror! En el del costat hi havia don Jaume Peludes...

—Vostè?...

—Vengui'm el lloro!...

—Oh!... Prou!

—Vengui'm?...

—Prou, he dit!!

Mossèn Piu va reflexionar que era més convenient per a ell, pel bon nom de la capellania de Barcelona i per la seva salut, regalar a don Jaume el lloro, que tirar-li un test de menta pel cap.

—Tingui el lloro!...

—Oh!... Mercès!... Vostè serà per a mil...

—Miri, don Jaume: jo li regalo el lloro, però amb la condició de que no'm tornarà saludar ni a parlar-me mai més en tota sa vida...

—Però...

—Prou de vostè i del lloro.

I ja no hi va tenir cap més conversa, ni el capellà tornà a veure an en Peludes.

EPÍLEG

Set del matí. Mossèn Piu és al confessional. La penitenta és una noia de vint anys. Compungida, explica la seva caiguda. La culpa, d'ell. Li anava sempre al darrera. Ella, ni menys se l'escoltava. Que ella sortia del taller de modista? Ell, enfront la porta i seguint-la. Que la noia, sortia al balcó? Ell, sota, mirant-se-la. Persecució més cruel, mai s'havia vist. Sempre, sempre seguint, implorant, demanant... Jo, resistint, mossèn Piu; però ell demanant, seguint... Oh, cregui'm—confessava ella,—que després de tres anys de sentir una mateixa cosa, una acaba per perdre la paciència... Va ésser per manca de paciència que vaig caure... Tres anys, pare, tres anys!

—Ja són anys, filla...

—Conti-m'hol... Cada dia la mateixa tonada...

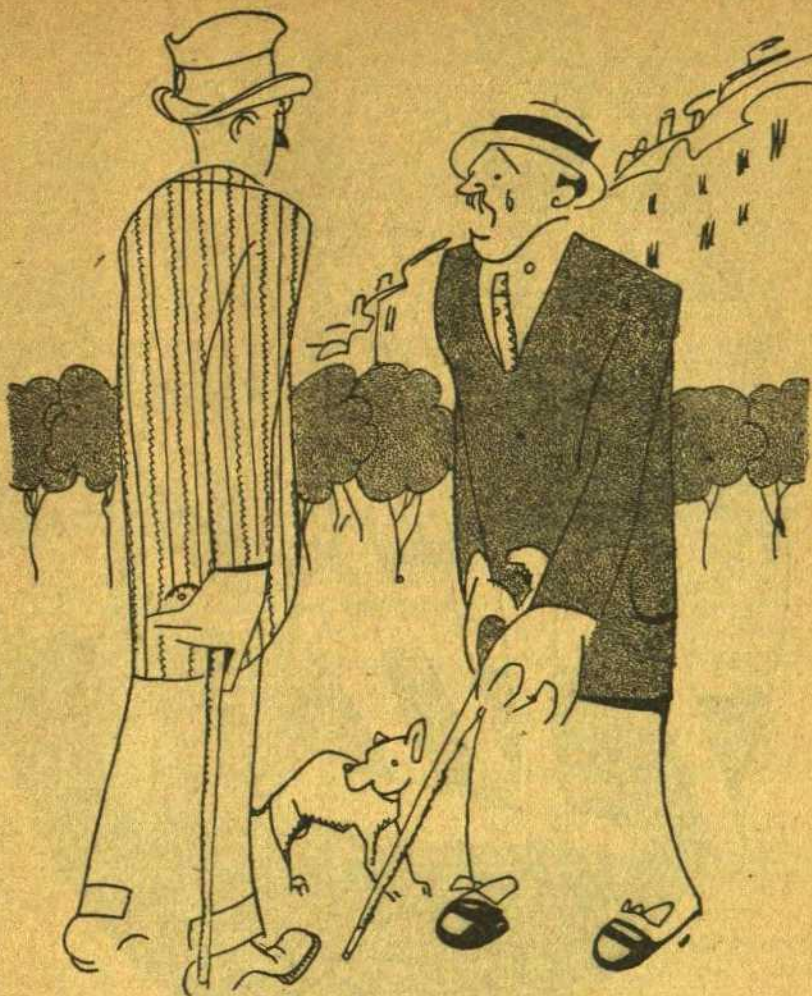
—Escolta, filleta: no sabs pas si tenia un lloro el teu seductor?

—Sí, pare, el tenia; ho sé del cert.

—Tenia un lloro?...

—Sí!...

—Ego te absolvo! Estàs perdonada.

—Què tal la senyora?

—Mala.

—Ha provat de dur-la de viatge?

Lingüística

RA que amb motiu dels debats en el Congrés se discuteix tant la qüestió de l'ignorància del castellà en la nostra hermosa Catalunya, resultarà d'actualitat el fet següent, de quina autenticitat responem.

La senyora Angeleta, des de molts anys mestressa d'una reputada casa de confiança, tenia un inconvenient per la seva delicada professió: no entenia la moneda. Això podrà semblar estrany, però és així.

La bona senyora, cansada de que li encolomessin pessetes de plom, durus sevillans, etc., va posar a la porta el rótul següent, que sotmetem a la consideració dels nombrosos admiradors del nostre grandiloqüent senyor Buendía y Gassol:

No se babmiten nabos fulos.

AVIAT...

Número extraordinari

de gran barrila dedicat al papitesc gremi de

VIATJANTS

—Aquí on me veus, vaig arribar tota núa a Barcelona.
—I cal No't crec!
—Sí, dòna. Hí vaig néixer!

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Notas cortas y ceñidas que Buendía y Gassol (el grande) nos envía desde más allá de allí cada día y diariamente.

Nota.—Se venden en pública subasta los siguientes objetos del fenómeno bélico-reporteril: La cédula; unos calzoncillos con sello personal; 6 pelos del bigote; otros 6 no del bigote; un recibo de los toros y un salvavidas usado. Se admite toda clase de posturas.

Jueves, 27.—¿Por qué los sordos son ateos? Porque no pueden oír misa. El colmo de un astrónomo es casarse para estudiar la luna de miel. Seguimos en tren. Llovizquea. He comido una tortilla y me han hecho pagar un huevo. Nandu comió mojama, que en austriaco se dice Shantdhemokkart. El tren hace trip, trip, catatrip. Esto me ha hecho pensar en Pepe Gil. ¿Qué no puede hacer un arquitecto? Castillos en el aire. Gar-

lo con un viajante de pañuelos de llo, que resulta ser de Vilanovita del Camino. Es amigo de Burell y no se enrecuerda de decir diez y seis jueces comen hígado de un ahorcado. Nandu opina que si aquello si lo otro. En fin: que no saqué el entrallado. ¿Y Morera? Qué guapo, ¿oi?

Viernes, 28.—¿En qué se parece el diacolón a una escopeta? En que tiran. El colmo de un camarero es ser un buen mozo. Seguimos en el tren. La hago pedar con un cura alto i primo que va a Viena porque vió un anuncio que decía: «Cura para engordar.» Es de la barrila y hasta dice «Refumets» en austriaco. ¿Cuál es la oración que más rezan los picadores? El «yopicator me confieso en Dios...» A Nandu le ha caído la gorra a la vía. Ya se le ha acabado el ir de gorra. ¿Y Xenius? ¡Estoy con ansia!

Sábado, 29.—Llovizquea de nuevo. Seguimos en el tren. Nandu, para matar el ratito, cantó aquello de Colón 34, y por poco recibe. ¡No se enfuriasmaron poco los pasajeros! Para desagraviarles les dije un chiste. Ya veréis. ¿En qué se parece el Dante a Romanones? En que el Dante era italiano. Representando a Italia por Roma y a no por nones... No fué nada. Una mano de setas y buen provecho. Recuerdos a Montero, a Buen hijo y Matas y a Sansalvador.

Domingo, 30.—¿En qué se semejan un teatro y un zapato? En los «talones». En una calle de mala muerte he hecho conociencia con un torrefacto que se llama Ugo, que tiene una flavía que se llama Pura. Ayer vino el pobre con un ojo de terciopelo y un trencó en las barras, que le vino de hacer piñas. ¿Ves Ugo? le dije. El se enfadó, creyendo que lo insultaba. ¿Ves, seguí, como te han hecho malbién por busca razones? ¡Y qué ñañol! ¿Y supura?—Buena, gracias. Está en casa. El badoque creía que preguntaba por su enredo. Nandu se ha metido en la barretina casarse, y ya se sabe que cuando mete el cuerno por un agujero... A ver si le buscáis una ganga. No mira delgado, ¿sabéis? Recuerdos a Ribé y decidle que no engorde, que ahora hace gozo.

Lunes, 31.—Nandu hace tres cosas. Hástigo, vómito y hedor. Ayer dió un golpe de cabeza con un guarda-paseos que se llama Cantón y se hizo un esborranque. ¡Clarol! ¿Quién le manda ir a trompadas con un guarda Cantón? ¿Aun no va a Madrid la Jordi? Con Nolla y 606 camisas cortitas, éxito seguro. Apa, un golpe de cabeza y arriba cartones. Recados a Gual. Les envío una vista del campamento anglo-húngaro tomada entre 4 y 9 del día 20 del mes que viene. Hace pachoca, ¿verdad? ¿En qué se parecen un herrero y un mosquito? En que pican.

Martes, 1.—¿En qué se parece cierta cosa fea (¡según!) con un guiso? En que éste salsa con patatas, y aquello con patatas *s'alsa*. Bueno: no puedo decir

haba. Tanto viajar, acaba los cuartos. Aquella aventura ¿saben? Sí, hombres, ¡la castañal! Pues era macho. Era un espía que iba de amagatotis. Verán cómo lo atrapé. A medio camino me dice que quiere hacer un río y que me gire. Yo lo hago, y cuando me vuelvo me enseña una botella de graciosa llena. Yo rumio y digo: ¿sin embudo la ha llenado? Macho eres. ¿Por qué una copa pequeña puede matar a un hombre? Porque «es-copeta...» Pues sí: ella que era él o él que hacia de ella, me confesó la buena verdad. ¿Sabéis el

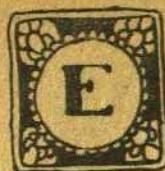
colmo del miedo? Huir de la cocina porque las judías se pegan.

Miércoles, 2.—Haced los ojos como unas naranjas y fijaos en la fotografía que os empalomo. Representa la fuente del Xato de Swtzhfssnn; ciudad que está al cabo de abajo de Whttz, conforme se entra, la segunda esquina. Aquí se amorró Napoleón, Peio y Serrallonga (don Juan). No sé si

Díaz Retg, porque él dice que bebe en buenas fuentes. ¿Quiénes son los hombres más celosos? Los celadores. ¿En qué se parece una casa desalquilada a cuando se cala fuego? En que «llamas» por aquí, «llamas» por allí... Estoy crujido. Nandu está enrampado y no puede hacer así. Hace lo menos ocho meses que vamos en tren. El entrenamiento ya va bien, pero tanto no. El revisor, que es ciego, me dice que me haga el cargo de que estamos en guerra. ¡Ah! Y ahora caigo... ¡De guerra no he dicho nada! La semana que viene, ¿verdad?

El corn de l'abundor

N una històrica ciutat de l'alta muntanya catalana, hi havia un matrimoni quin component mascle era un home opulent per tots estils; tenia grans finques urbanes, llongues terres de conreu, bons valors, sanes hipoteques, i... nou fills ben plantats, nascuts en els sols set anys que feia que portava el sant jou ennastat a les espatlles; amb la particularitat (!) de que tots els plançons havien anat eixint del cau de la faïçó més senzilla: d'un a un!

El dia en que encara guapaça i frescota muller de l'hisendat se disposava a anar a oir la missa de Purificació corresponent al novè part, la *intensiva* mare s'explaià aixís amb dues íntimes amigues:

—Creguéu, noies, que és una calamitat topar-se en el curs de la vida amb un home com el meu; aquesta és l'hora que no he tingut un moment de repòs en la pesada i dolorosa feina de posar fills al món; això és un matament!

—Al contrari, dòna (li retopà una amiga), si deu ésser un gust... perpetuul...

—Ja ho dieu vosaltres; però, en confiança: sabéu quantes vegades he pogut oir la missa de consuetut sense tornar a estar daïxonses a l'anar-hi?... Ni una!!

—Reina santíssima!... Sí que, filla, tens tota la raó de queixar-te; mes, aquest còp, també hi ha *moros*?...

—Per ara, hi vaig tal com tindria d'anar-hi sempre; per això encara no les tinc totes...

En aquestes, i en compliment al pressentiment de la soferta dòna, comparegué a la sala el marit, el constant proveïdor de feina a les fonts baptismals, en mànegues de camisa.

—Perdonin, senyores, la meua presentació tant poc conforme amb les consideracions que vostès se mereixen (digué l'aparegut, amb senzillesa).

I dirigint-se a sa costella:

—Madroneta, vina al quarto de vestir, a veure si'm trobes un coll ben planxat, per què tots me semblen tous i rogencs...

Les dues amigues canviaren una mirada intel·ligent, terriblement epigramàtica.

Passats deu minuts llargs, una amiga preguntà a l'altra:

—No't sembla que aquell coll ben planxat costa massa de trobar?

Sense temps per a la resposta, entrà la muller del ricatxo portant en sos llavis l'estranya expressió d'un somris entre joïós i fadigat; avançà de puntetes, arreglant-se novament la rica mantellina amb que adornava suara sa hermosa testa, i atancant-se a ses íntimes murmurà atropelladament aqueixes ingenues paraules, amaraes de goig infinit:

—Sabeu, noies?... No hi ha res de lo dit!... Vinga el nen; anèm, anèm a la missa; altra volta hi vaig... com les anteriors vegades!...

I cloent les parpelles beatíficament, encara pronuncià això, amb veu subtil com l'aleteig d'una gentil papellona... abans d'ésser dissecada:

—Oh, el corn, el magnífic corn de l'abundor... Senyor, feu que... no s'estronqui!...

Ingenuïtat

N certa reunió se parlava de les diferents malalties que pateix l'humanitat.

Una senyora deia: Jo crec que les malalties avui dia són de moda com els vestits i sombreros. Abans ningú parlava de meningitis ni d'apendicitis. Ara tothom pateix aquests mals; sobre tot aquesta última és una malaltia tant extesa, que per una mica de mal de ventre desseguida el metge diagnostica apendicitis i aconsella operar al pacient a corre-cuita.

—Com que en molts casos l'operació és la única cosa per a salvar al malalt—va afegir un senyor que en la seva joventut havia tingut alguns estudis de medicina.—Escoltin vostès lo que vaig llegir en un tractat respecte a aquesta malaltia.

L'apendicitis, diu l'autor del llibre en qüestió, ha existit en tot temps, solament que no li donaven aquest nom i molts atacats morien en mig de dolors i gemecs, sense sapiguer quin remei aplicar-les-hi. Descoverta la causa, a New-York va parlar-se tot seguit i a fi d'evitar aquesta malaltia, de tallar a les criatures al néixer...

—El què?—preguntà esgarriada una senyora.

—L'apèndix—contestà el senyor, que és, segons el dir de savies eminències medicals, un budell del tanyany del dit xic que'ns penja abaix de la panxa, que no serveix per a res i no té cap aplicació ni utilitat coneguda...

Al cap d'uns quants dies, la Mercedites, una xamossa nena de vuit anys que havia sentit la anterior conversa, anà a trobar, tota alarmada, a la seva mare.

—Mamà, mamà! En Juanito, el nen de la portera, té l'apendicitis!

—I ara! Qui t'ho ha dit?

Jo ho he vist ara que feia pipí!

El part de la Sió

NA vegada arribà a un poblet de l'alta muntanya un foraster que posà a l'hostal i feu repartir pel veïnat uns prospectes que mes o menys venien a dir això:

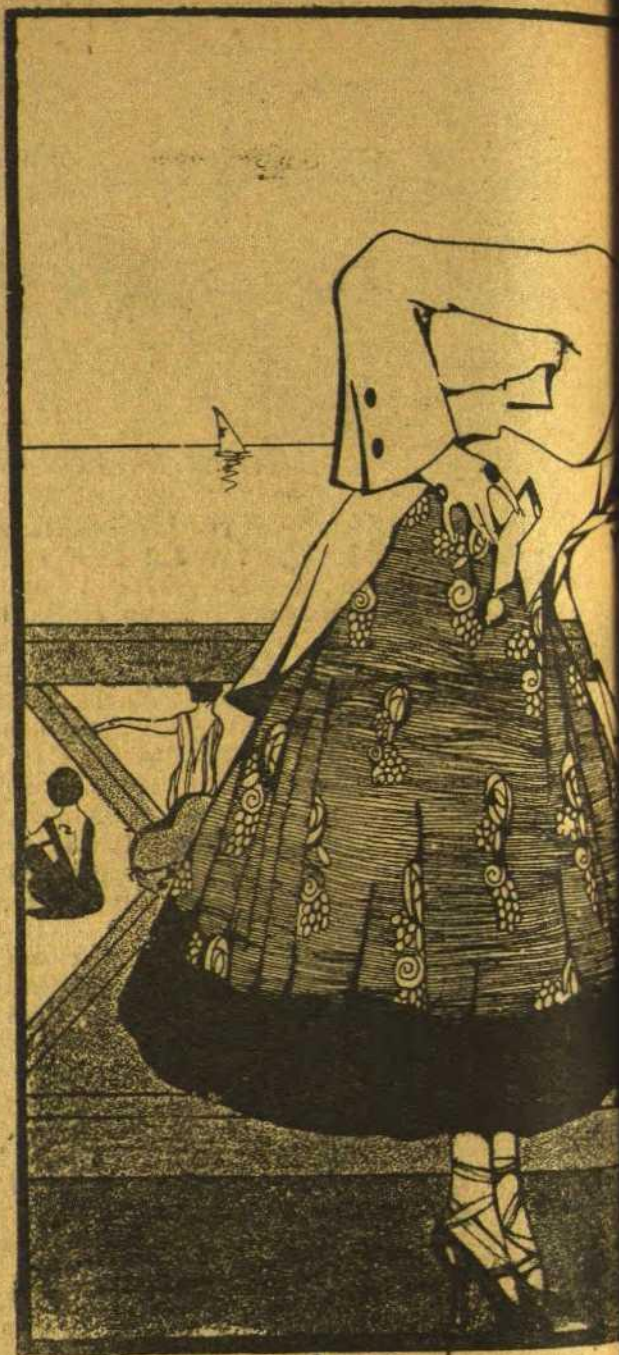
«El que no tiene hijos es porque no quiere. Se acabó la esterilidad con el Inyectable XXX. A los nueve meses, hijos sanos i robustos...»

Els pagesos d'aquells volts, tot gent sapada i fornida, s'hi feren un panxó de riure.

—Poc els necessitem naltros aquests romansos per a fer quitxalla...

I miraven satisfets a la dona de plenes anques i als set o vuit vaillets que voltaven la taula.

Mes en una masia, a can Llebrete, el prospecte feu rumiar. En Llebrete, vellot ric d'uns seixanta anys, s'havia casat amb la Sió, minyona d'una vintena d'inyots més fresca que una rosa i més ardenta quei

—Què no banya a la seva dona en Rafel?

—Diu que quant fica... la banya en un forat...

una fornal. I està clar: el fill desitjat no vingué per falta de lo principal.

En Llebrete, d'amagatotis, anà a veure al foraster, i aquest, un còp escoltat el desig del xaruc esp-de la Sió, li feu l'article del seu aparato.

—Veieu? És una xeringa en forma de budell, que serveix per a donar injeccions. S'omple de llet i cada dia un rajolí. La vostra dona trobarà consol al seu mal vos no os cansareu pas gaire...

—I tindrem un fill?

—Als nou mesos justos.

En Llebrete comprà per 3 onces l'eina al xarlatà, qui un còp hagué fet enredada tocà el dos prudent-mnet, pensant, amb raó, que encara hi havia tontos.

Calculin quina sorpresa tingué quan al cap d'un anys escàs es topà a la fira de un poblet un grapat d'hores lluny del de la seva venda, amb un pagès que se li acostà i misteriosament li digué a cau d'orella:

—Vos sôu aquell que venia allò per a fer mainana, fa?

—Jo... no...

—Sí, *bombra!* Prou vos sóc conegut. I què en vareu armar de rebombori al poble amb la vostra eina. Quan la Sió va començar a engreixar-se, com que ja sabíem que en Llebrete havia fet atots, vàrem quedar-nos parats...

—La Sió... va engreixar-se?

—Ja ho crec! Als nou mesos feia un bultul.

—Caram! Caram!

—I el xerraire inventor del «Inyectable» no se'n sabia avenir.

—I digueu: va ser noi o noia?

—Rès d'això, burrangol! La Sió va desocupar un formatge de bola que deia menja'm! Coses de la llet, fa?

LA NATURA NO S'ATURA

Al cançoner murmuri de la font
l'avia s'ha condormit de tant cansada,
mentres sa néta, moça ja espigada,
se daleix per garlar amb el seu Ton.
Ell arriba, xiulant el *Golondrón*;
la noia, feta un pom de flors i llaços,
aixeca al cel, contenta, els gentils braços...
i la jaia, *clapant*, morta de sònl
Sota dels pins, l'idili s'inicia,
començant el golut:—Vina, m'aimia,
vull contar-te les penes del meu pit.

L'avia s'ha despertat; veu la parella,
i diu, tement que han fet com bè i ovella:
—Besavia sóc; m'hi jugaria un ditll

Una sorpresa

Les dugues amigues se trobaren i començaren les confidències de rigor.

—Sabs aquell jove que en el cine em buscava les pessigolles?

—Aquell que a tu t'agradava tant?

—Justal! Doncs aviat vàrem entendre'ns, i el dia que li vaig dar la primera cita a casa...

—Quina imprudència!

—Quan començàvem a intimar, va arribar el meu marit.

—I què vas fer?

—Sí, vès, què volles que fés! Vaig tenir el temps just de tancar-lo al quarto dels armaris i allí's va tenir que estar fins a l'endemà matí en que la minyona el va anar a obrir...

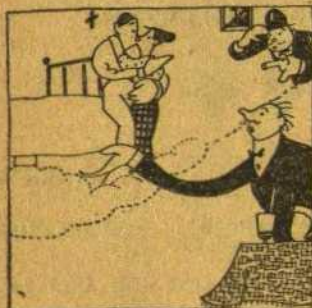
—Pobre xicot! I no l'has vist més?

—I què tinc de veure, filla meva, si se me'n va endur tota la roba blanca!

CARNET DEL PAPITU

ELS GRANS PROBLEMES

Encara que molts se pensin, que no som transcendents, no manca qui ens fa justícia i reconeix en vritat que té el nostre setmanari una transcendència gran i que les nostres columnes, igual que la vertebral, estan *rellenas* de mèdula i de vigor per lo tant. Els que no hi filustren gaire i els que son curts de gambals, ens tenen als del PAPITU per uns bromistes vulgars. Doncs no, *no hay tales carneros*, que diuen els castellans; la nostra barrila sempre té un fons molt transcendental; recordin els que'ns llegeixen d'algun temps a aquesta part la campanya moralista que varem fer l'any passat.

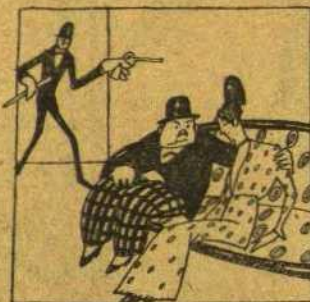
Què'ls hi sembla: és poca cosa fè una campanya semblant? som o no som gent d'empenta? Tenim o no facultats? Jo crec que de transcendència no'n té poca la moral! Doncs bé, en aquests dies càlids en que'l Sol es tant picant, també ens ha picat la musa filosòfica i social, inspirant-nos amb l'ardència del clima canicular uns articles substanciosos que'ls anirem publicant durant aquelles setmanes en les quals l'actualitat

exigent i *volandera* no ens reclama aquest espai. Comencem per l'adulteri, qüestió sempre palpitant, problema difícilíssim de pogueu solucionar, puix les opinions dels savis que d'ell se'n han ocupat són d'allò més oposades, com acostuma a passar quan se tracta de problemes tant grans i transcendents. Que és l'adulteri? Una falta de *lesa* formalitat, una lletra que's protesta per manca de capital. Per lo tant, contra el criteri dels savis intolerants, no és un delictes gravíssim que s'hagi de castigar amb extremada duresa ni amb un rigor massa gran. Agafar-se a la valenta l'adulteri i desparar quatre tirs a la dona és una barbaritat que'ls pensadors, amb consciència, no podem aconsellar. Direu que'ls *celos* de l'home verament enamorat fins a cert punt li disculpen el delictes de matar. I l'aimant? Que per ventura no està prou boig rematat perquè els celos el devorin

i li trastornin el cap i en les llurs mans venjatives hi col·loquin un punyal? Es dir que si un marit mata

quan la dona l'ha enganyat ho aprova el públic i exclama: «Això és un home com cal.» I en canvi, si fes lo propi un *querido* cabrejat d'aguantar que la fulana fés del marit massa cas, el públic demanaria que l'enviessin al pal. No és just, doncs, que'l marit gosi d'omnímoda llibertat i que'l pobre aimant se vegi, en canvi, lligat de mans. Si no té dret aquest últim de matà a la *jamba* mai, tampoc el marit legítim matà a la propia podrà. Aquesta és la nostra tesi, que no pot ser més legal; matà a la dona fa *quinto*, encara que sembli estrany,

per allò que ningú ignora de que *el quinto no matar*. En resum: l'adulteri no deu ser tant castigat com creu que hauria de ser-ho el públic en general; i els marits de totes menes per l'adulteri afectats haurien de fer-se el càrrec que l'acte matrimonial ve a ser com una escriptura per formà una societat entre el marit i l'esposa i que, com és natural, la societat pot ampliar-se, entrant a formar-hi part un soci capitalista o tal vegada industrial.

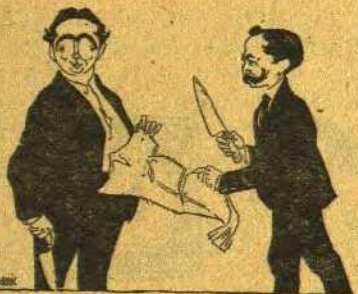

Ja estem bé aquí

Un servidor tenia l'intent d'anar-se'n a fóra a pasturar i des de'l passat diumenge se'n ha desdit. I no's pensin que la cosa anava de ganga, doncs un amic que'm deu una picossada i que té una torreta amb sis pams de jardí, una acacia, gramofon i mosques, m'oferia hostatge. Mes, fillets meus, això de no veure an en Robert nedant ni an en Sanpere fent de jutge ni en Frank Hoche fent gasto de cop de puny és un trist pervindre per un servidor que casi bé és tant *deportivo* com en Balat, poso per «venerables». A pagès, tot lo més es disfruta d'un tennis de colomà o d'un golf escarrancit o d'un futbol rural entre pagesos deportius. I què és això, comparat amb un water-polo amb l'herculí Dalmases i amb un campionat de segona lliga

amb pinyes dominicals i amb els «sueltos» vanguardians contra en Peris i l'Esmandia, que ara per ara i com ara, per allò de vots són trunfos, tallen el bacallà en el ram de la masega futbolera i que esperem que'l tallaran a gust de

tots! Un bany de sol, de sorra i si tant convé fins d'aigua; esbarjo visual de formes de femella remulladet; un sandwich i un doble fresquet; futbol de «verano» amb el necessari acalorament i una horxata deportiva a Canaletes, tot discutint si l'«Espanya» farà això i en Rosés farà allò... Aquest és el programa que la nostra ciutat ofereix als *deportius* de soca, cada huit dies. I ara diguin si a la Beguda Alta o a Sant

En Peris J. i l'Esmandia, tallant el bacallà footballístic.

Guim de Vilatorrada, poso per «veraneo», un hom pot disfrutar-hi com pels volts del Tibi.

La retirada dels alemanys (i no parlo de guerra, sinó del water-polo...), la carrera natatoria que s'endrapà en Rodríguez i el partit Terrasa-Colonia Sedó que guanyà el noi Torrellas fi-

tant un goal tirat amb el séc, perquè'l descomunal Mestres el tapava, varen distreure'm el diumenge passat. Pel que ve, ja'm treballo una ròssa que... En fi: que qualsevol se'n va a trepitjar terroços.

TOROS

Els nous fenòmenos

—Vols dir, Llásticos?

—Matemàtica, vatúia un ronyó de perdiu. En Llapissera i en Charlot vénen a ser una mena de benzina tauròfila. Uns «saca-manchas» que deia aquell xarlatà del Paralelo què'm va encolomar aquell «elixis» pel sagí. Una goma esborradora de fenòmenos suats, maleitsiguen les trampes de Corpus. O sinó, al tanto. En Llapissera arramba a la banya com si el toret fos una raspa i el ruedo un cine i fos fosc. En Charlot s'hi frega com *mengui* quan topa a l'escaleta amb la «pantinadora» del quint pis. I ja ho veus, me caso amb un alcalde de barri: no reben ni fan gasto d'arnica. I això, que sembla un «cromo»...

—Un colmo...

—Com vulguis... doncs no és més que lo que un servidor, que és castic i en el ram del tauròfil no'm mamó res, diu a la de casa: «Desenganya't, noia. Amb els toros s'ha de fer com amb les sogres: se'ls hi ha de perdre el respecte. Rès de canguis, que si t'arronses ets home a l'aigua. Si els bigotis et fan por (i qui diu bigotis diu banyes), ja has rebut del carpó.» I ja ho veus. Els dos fenòmenos de la barrila, de tant que s'hi arramben esperveren a la bestia. Ara, quan surti un fenòmeno que s'hi faci veure, els intel·ligents direm: «Be, vaja! Si això ho fa millor en Llapissera!» Per això et deia allò de la benzina i de la goma esborradora.

—I del diumenge, què?

—Charlot i Llapissera. Encara em dura la diarrea de tant fer gasto de rialles. Fins la boca se m'ha eixamplat. Apunta en Pedrucho, un minyó més valent que aquell guerrero d'aquell drama que feia en Rojas que matava 18 moros i es carregava la dama, matant a una conductora amb banyes; l'Alfalfesio (quina mena de nom més pastillí!), fent gasto de prudència i exercicis de salts mortals i una cuadrilla de matalassers amb traje de *lusas*. A l'altra casa, un Malla imitant al Gallo i un Algabesio matant més que un automòbil, davant de 6 persones. I prou. I vaja! Que per veure fenòmenos de pacatilla, dom en Llapissera i en Charlot, que't surten acomodo i no't gasten l'afició i fins et fan trobar, a l'arribar al *confugal* la sogra un xic acceptable...

Un miracle

RA un poblet de la provincia de Lleida i s'hi esqueia la festa major. Com cada any, hi anà un d'aquests homes que se'n diu *xarlatans* que subasten paraigües, gorres i demes prenes, tot fent discursos i contant gatades. Volguent fer el graciós, va dir que un còp amb un sol pa va atipar a 18 homes i encara n'hi va quedar.

Un pagès, al sentir-ho, li replicà amb to de *guasa*:

—Això no és res, mestre. Jo conec a una xicoteta que amb una figa va atipar a 50 homes... i encara la té tota.

—Noi, m'han dit que t'agraden les faldilles.

—T'han enganyat. Si precisament quan vaig amb una dona és lo primer que li faig treure.

MOTIUS

DE SANT CLIMENT DEL LLOBREGAT. — A càls Matanets, M'Enamores, Xotis, Bon Home, cal Cagarro, Cagarret, Rei, Sacot, Pirri, Galàn, Mosquit, Punsem, Facciós, Caga Xurriaques, Pixola, Pixoleta, Capat, Ninc-ninc, can Prim, Catorze, Buló, Nas de Llauna, Boi, Burro, Nel·lo, Bullangas, Marratas, Judas, Climent de la Trompeta, el Tío y la Sobrina, en Panxa Ampla, l'Engresca dónes.

A cala Merdera, Sardina, Xateta, Patata, Pepa de les Cadires, Cadernera, Coloma dels Ous.

PEL NÚMERO VINENT...

En el pròxim número aniràn els alegres motius del simpàtic poble de **SANT FELIU DE CODINAS** i de la papitesca **CORNUDELLA**, i els dels aixerrits **SIMONS PESSETEROS DE BARCELONA**.

Seràn tres joies de la nostra col·lecció.

DELS ESCOMBRIAIRES DE BARCELONA. — Nanu Xatu, Lleganyosos, la Coloma, el Ranxu, Pau de les Onces, la Baldiria, la Mamelluda, Calderero, Candet, Quimet de la Sanenta, Raig Jove, Hereu Coll Tort, Estira Colls, el Fum, Josep dels Burrus, la Son, Ton de les Bases, Xinitu, Nas Tallat, la Ranxera, Patata, President de les Puces, Senyora Linda, Ramón Gana, Manel Banya, Coll d'Oca, Pau Cabrit, Costella, Mata Borilles, Moço d'Esquadra, Tribut, els Muts, la Xirivolla, Maginet Ric, el Samenta, el Fasol, Ton de les Barbes, Ciscu Cabra, Ton de les Egues, Xavet, Tricot.

DE CALONGE. — Baxiné, Mariano Cagané, Cagarro amb Betes, Pudent, Torre Baxinera, Baxiga, Grau Pixera, Xona, Coia, Titola, Pitxu, Cabra, Puça, Monu, Pardal, Poll, Toro, Grill, Rei, Monjo, Cristo, Bronca.

Substitució

N Mateu estava desesperat. Només li faltaven vuit dies per a casar-se amb una dona que s'havia triat d'upa, quan va notar amb el consegüent

espant que a la extremitat d'una de les parts més interessants de sa persona i que de precis necessitava en el nou estat, li havia sortit una mena de berruga que a més de fer-li una gran nosa li feia veure les estrelles.

Provant una cosa i altra varen passar uns quants dies, i amb això varen augmentar la verruga, el dolor i el desespero de'n Mateu.

—No hi ha més remei, no'm caso. Per quedar malament sempre hi sóc a temps—anava pensant un dels últims dies al sortir de casa al matí, quan de sobte va encepegar amb un amic que se'l va quedar mirant al veure la cara que feia.

—I això, Mateu? Què't passa, que vas tant ensopit?

—Una desgracia, noi: figura't que m'he de casar dintre de tres dies, i en fa sis que tinc una berruga, etc., etc. (Passà un tramvia que no deixà entendre les darreres paraules.)

—Sí que és gros! Però, sinó que hi ha poc temps, jo't donaria un remei que't curaria completament.

—Dones, per lo que més vulguis fes-me aquest favor.

—Mira: al Poble Sec hi ha una noia que té la saliva miraculosa. Cura llagues, ferides, florncos... S'ha de fer el remei un parell de setmanes.

—I vols dir que voldrà?

GEROGLIFIC N.º 39

—Home, si ho pagues bé...
—Una abraçada en senyal d'agraïment al company salvador. L'excusa d'un negoci important per a retrassar el casament i cap al Poble Sèc falta gent.

Al cap de tres o quatre mesos se tornen a trobar en Mateu i l'amic, qui, després d'una fortíssima estreta de mà, li preguntà com havia anat la cura.

—De primera, noi, encantat d'aquella meravella.

—I... ja t'has casat?

—Qui, jo? Mentres al Poble Sèc hi hagi noies que curin amb la llengua, que's casi qui vulgui...

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'ns envii les solucions com a material d'impremta, perquè seran publicades en la secció aludida.

Jòc de prendes

En un jardí d'una torreta de Vallcarca, d'aquelles de glorieta i fonògrafo obligatori, uns quants joves de *ambos sexes* jogaven a prendes, amb el concurs dels contertulis de més edat que a la *cuenta* no's fiaven prou de deixar la jovenalla sola.

Va caure en sort una penyora a una xamosa nena de 18 anys, fresca i revingudeta com un cavall de casa bona, a la que va aplicar-se per càstic el jòc que se'n diu de *la cadira*.

Aquest jòc consisteix en que'l penyorat s'ha d'anar assentant a la falda de cada hu dels jugadors i coneixer amb el tacte, sense emprar les mans, qui és la persona que serveix de *cadira*.

La nena anava sentant-se i dient noms, encertant-los gaire bé tots, quan li tocà el torn d'assentar-se a la falda d'un jove que al sentir sobre els seus genolls aquelles pessigolles i dolces apretades va començar a perdre el món de vista.

Als pocs segons, la nena s'aixecà i digué tota joiosa:

—Ja l'he endevinada. Es la tia. Ho he conegut amb el boix de la cotilla.

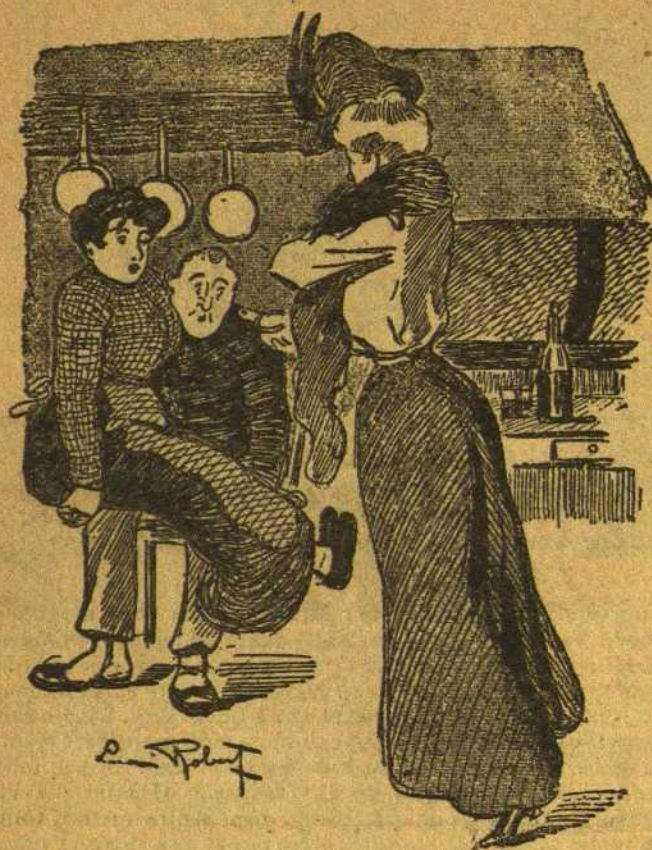

Trenca Nous: Endevinada. Es veu que per vostè no hi ha res amagat. — *Pere Brut*: Ens diu en Llastics que potser la senyora Filomena es podria utilitzar per a regar el *ruedo*. Què li sembla la idea? — *Cintet*: Els té molt macos, mes ens

dirien que publiquem figurins. Envii quelcom més mogut. — *Negris*: Va en cartera, doncs hi ha tanta abundor... — *Charlot Barrilair*: Rebut tot i entra en cartera. Vagi enviant que vostè sent el *género*. — *F. Avall Harga*: El conte és molt maco i se li faràn els honors. Lo altre anirà quan vagi. I ja ho sab, disposi. — *Pere Brut*: Allò del cabrer és molt perillós. De tota manera mirarem d'introduir-li. Idem, idem amb l'apendicitis. I recados a la dispesera. — *F. C. Barcelona*: Gracies per l'atenció. I molts anys de càrrec. — *J. Bru*: Anirà quan li toqui. En tenim tants! — *K. Gacal Sas*: No farem res, jove. A nosaltres ens agrada lo tendre. — *Piri*: Aprofitarem el suc que és lo més gustós. — *Un que...* etc. Estigui bonet i no s'hi encaparrí. I ja ho sab, per la nostra banda carn i ungla. Amb lo altre la té tota. Li enviarem. — *Mala, etc.*: No's atrevim a dir-li que no ho ha endevinat per mor d'allò. El quènto és massa cru. El courém una miqueta. — *Cap de Fada*: Sí, miri: que s'ha de fer. Ho aprofitarem si'ns permet que li treiem *allò...* sab? — *Mineta*: Molt rebé. Endevinat. Jo de vostè jugaria a la rifa. — *K. Rallot*: A nosaltres no'ns enredí. No volem anar a l'estaro. — *Pi Xafreda*: Pasa al senyor Buendía, que cada dia està més de barrila. Lo demés anirà. — *J. B. C.*: Justa la fusta. Vostè ha posat el dit a la llaga. — *Tapasorats*: Per ara no tenim res que tapar. Rebut els motius, que entren en tanda. — *Sue de C.*: Al Museu Secret. Ja l'invitarem a l'inauguració. — *Pau Soca*: El xisto es de resistencia. Tindrà més exit que'l *Golondrón*. — *La Colla del Pernil Dolç*: Amb molt de gust. Lo de vostès sempre ens fa gracia. Eil *menos* allò de que som uns *emorros de...* — *Kul Brut*: Pasterada. — *Cunitu Macu*: Uva, que vol dir raim. — *Pitus III*: El quènto és maco i lo altre arregable. Lo de la puça ja s'ha dit.

Sr. Bacallà Fregit: Redena i que és atrevit! Ho descarregarem i en farem us un dia d'aquets. I vagi enviant, que vostè té *ideia*. — *Ferrant Ous*: Mercès per l'elogi. Fins ens havem sofocat. I ja ho sab: Mani i disposi, que'l seu treball va força a l'hora. I ja ens en ferrarà un parell. — *Un que d'un punt que no treu la grossa*: Allò del tramvia anirà. S'ho mereix. Els xistos els farem nous si no hi té res que dir. I cuidado a encepigar. — *Ramón Mamón*: Home: Vostè que ho xafa tant bé per què no'ns envia quelcom publicable? Allò de la *«Vita»* est lacta tant bonic, va al Museu Secret. Vaja, decideixi's! — *A. E. F.*: Anirà el geroglífic. Endevinat. Apa.

== L' HUMOR ESTRANGER ==

—Marieta! Què hi fa aquí aquest soldat amb vostè?
—No li puc dir, senyoreta. Vostè encara es soltera.

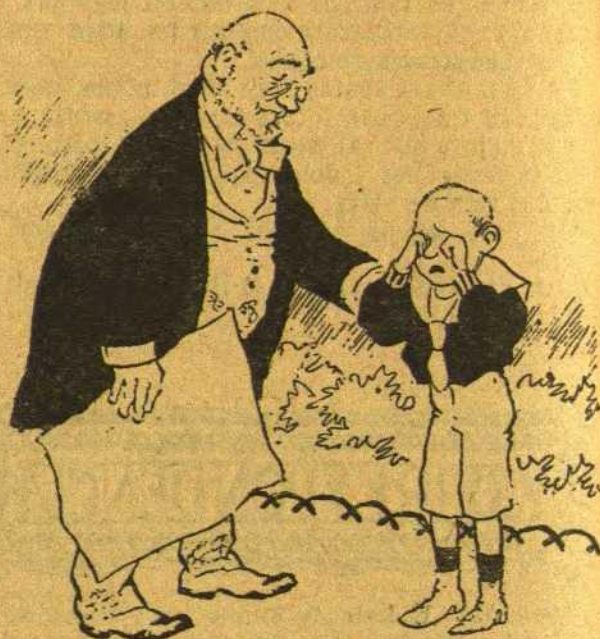

ENTRE MARIT I MULLER

Ell. — Aquí on me veus, he fet dur banys a més de vint marits.
Ella. — Jo no més a un.

—Com! Me'n compta doble del quarto pels dies que no he menjat a l'hotel?
—Sí, senyor. Pel perjudici. Es poden pensar que aquí es menja malament.

—Ji, ji, ji!
—Per què plores? Què t'han fet?
—M'han dit minstre!

Estos Microbios

son los que causan la
blenorragia o gono-
rrhea y se destruyen con

SYRGOSOL

La Ciencia ha donat un pás gegantí

Les eminencies mèdiques reconeixen amb unanimitat les excel·lents propietats curatives de la Injecció SYRGOSOL, i la consideren com el remei ideal de la blenorragia (purgacions). Se garantitza l'acció immediata i sense dolor

DE VENDA

En les Farmacies de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, Viens
Ferrer i Moursals, etc.

Envia gratuït a qui ho sol·liciti de l'interessant folletó «La Blenorragia y su tratamiento» dirigit-se a SYRGOSOL, Rambla de les Flors, 8, farmacia.

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 40 minuts fa desaparèixer la sarna. Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

Les que volgueu ser «Cuple-
tistes» i aprendre bé el cant
dirigiu-vos a la

Academia Ribé

Assalt, 56, entresol

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

UN REMEI QUE CURA

En tots, absolutament en tots els casos en que la Debilitat del cervell, la Debilitat sexual (impotència), la Neurastenia, les Afeccions de la medulla, la Vellesa prematura, l'Agotament físic per excessos, la Perduda de la memòria i la Debilitat nerviosa, han fet presa d'un individu, la CURA de BOSTON (en píldores) a base de substàncies tòniques combinades pel procediment especial BOSTON li retornarà sempre la salut perduda

BOSTON CHEMICAL WORKS - WATFORD

Depòsit: Segalà, Rambla de les Flors, 14, ALSINA, Passatge del Crèdit, 4.-BARCELONA.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS SUN

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

—Tinc por d'embarcar-me amb vostè.
—Bé, dona. Ja perto salvavides!